

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VII. Quid significant munera, quæ sanctissima Virgo obtulit ad redimendum divinum Filium suum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

est ab illius
annuntiatio,
more.

que aliquod beneficium) reposuit, & voce admodum asperâ dixit: Ad quid dicere hæc omnia, nisi ut in desperationem agantur omnes, quis enim tandem est, qui.... Tandem melius, replicuit quantocyus alter, quin absolvere permetteret ipsum, quod dicere volebat; tandem melius, quod omnes mundi divites desuper desperent: Siquidem maximus mundi error est, quod semper intrare speret Regnum cælorum, plenus divitijs, reluctante Evangelio, & reluctanti- bus omnibus verbis ex ore JESU Christi, qui ipsissima est veritas, profectis. Tandem melius, quod ex sanctâ quâdam desperatione, quâ diffidunt, divites se simul & salvos esse posse, suis se exuant divitijs, omnem potissimum abstra- hant ab ijs cordis affectum, libera- liter disperantur illas inter greges pauperum, nonnisi necessaria reti- nentes, sicut omnes fecerunt San-

cti, qui vixerunt in mundo; vel etiam, quod omnino illas relin- quant, uti fecerunt Apostoli, ad sequendum tantò facilius JESUM Christum, & uti faciunt adhuc omnes, qui se devotent Monaste- rij. Ecce laudabilem & sanctam desperationem, quam insinuare optarem cordibus omnium divi- tum in mundo: Sed heu, paucis- simos semper reperire est, qui pro- tuere velint in auspiciam adeo de- sperationem; siquidem sperabant semper non obstantibus ijs omni- bus, quæ dici possunt: Quod dif- ficile nimirum sit, divitem esse & salvum.

Sed revertamur aliquantisper, ut videamus, quid Sanctissima Vir- go fecerit in Templo, & qualis obtulerit munera, ad redimendum Filium suum Unigenitum, per quod concludemus, fructumque hauriemus ex totâ nostrâ Con- sultatione.

ARGUMENTUM.

Quid significent munera, quæ Sanctissima Virgo obtulit ad redimendum Divinum suum Filium.

ARTICULUS VII.

Documen-
tum datum
à Sanctissi-
ma Virgine
ad acqui-
rendam
possessionem
Dei.

Suppeditat hic Sanctissima Vir- go, quæ pauper erat, humi- lis & simplex, egregium sanè documentum divitijs, elatis, & sapientibus, illisque facilem sug- gerit modum acquirendi, si velint possessionem Dei, ita, ut non im-

pediantur vel suis divitijs, vel suis dignitatibus, vel suis scientijs. Si bene indagent, quid ipsa fecerit, videbunt illam nihil obtulisse ex his omnibus; ipsi sufficit offerre tur- tures, ad redimendum divinum suum Filium: *per daturum, au-
dus*

duos pullos columbarum. Prout quanta absconduntur mysteria sub hoc solutionis genere! Lubens explanabo vobis aliquam illorum patrem.

Quid mysterium solitudinis turris à sanctissima Virgine dicitur.

Nihil magis est congruum ad emendum Infantem JESUM, quam dare & offerre turtures. Innocens hæc avis tres habet qualitates sibi proprias omninò & speciales, quæ luculenter docent, qualiter dispositas esse oporteat animas, quætere, invenire, & possidere volentes Deum. Prima est, quòd tur-

tur fugiat strepitum & tumultum turbæ, loci que oblectetur solitarijs. Secunda est, quòd nunquam canet, quòd nunquam aspiciatur lata, sed semper audiatur gemens. Et tertia est, quòd semper amet, quod amavit semel: Unde oritur, quòd, dum patitur jaçuram vel absentiam suæ consortis, omne genus respuet consolationis. Talem oportet esse animam, quæ acquirere desiderat, & conservare possessionem DEI sui.

* *

§. I.

Necessitas solitudinis pro bonis animabus.

Solitudo necessaria est volenti possidere Deum.

IN primis amare solitudinem, scilicet que abstrahere à magnis congressibus, turbis, ac multitudine hominum, absolutè necessarium est cuicumque volenti possidere Deum. Certum est, idque evidenter demonstrat experientia, quòd respirare infectum veneno aërem, non magis lethale sit corporibus, quam respirare aërem mundi (& præcipuè mundi magni) perniciosum est animabus. Non respiratur hæc nisi vanitas, nisi voluptas nisi maxima oblivio Dei, nisi maximus affectus erga carnis voluptates, nisi fastidium & summus contemptus rerum cælestium. Ecce! omnia, quæ videntur, quæ audiuntur, quæ plerumque aguntur in congressibus mundi magni, & etiam in illis mundi parvi.

Non immeritò dicitur, populum esse bestiam centipitem, esse quoddam monstrum, quod videatur habere genium & instinctum omnis generis animalium, idque sufficere solùm ad delineandum id omne, quòd irrationabile & immoderatum est in mundo. Si illud auscultes, nihil audies, nisi confusum clamorem canum, allatrantium prædas suas & ubivis suos infigentium morsus; nisi rugitum leonum spirantium vindictam; hinnitum equorum currentium post fœminas; sibilos serpentium habentium linguam & dentes virulentos, ad spargendum ubivis suæ venenum maledicentiæ; grunitum porcorum se volutantium in luto carnalium suarum voluptatum; crocituram corvorum iat

Populus est velut belua centiceps.

et. an.

cessanter clamantium, eras, eras cogitabimus de Deo, sed modò finatis me meo frui cadavere: Ecce id, quod auditur in inferiori mundo, id est, inter turbam & multitudinem populi. Hoc totum negotium est enciclopedia hujus bestie, & inter hæc omnia non auditur vox turturis.

Plal. 38.
vers. 7.

Regiendus
aut suis il-
lecebris
mundus, si
quis potiri
vult Deo.

Sed quid videretur in toto hoc mundo magno, nisi spectacula vanitatum? Spiritus Sanctus asserit nobis, apud Plalten Regium: *Peruntamen in imagine pertransit homo*, id est, quod homines ex totâ vitâ suâ non faciant nisi quandam imaginem, aliquam representationem, & meram fictionem, ejus quod non sunt: Homines hi personati, nunquam non alienâ utuntur veste, quasi continuam representantes Comœdiam, quam exhibent in magno hoc mundi theatro, ubi quilibet habere conatur vestimenta splendidissima quæ congrua non sint conditioni suæ, sed arti suæ: Non nisi contentunt exhibere personam magis insignem, quam possunt, non laborantes, ut magni sint reipsâ, beati & meritis repleti, sed ut appareant, nec aliam habentes emulationem, nisi ut illum extollant super alios, qui fuerit magis prodigus, magis gulosus, magis arrogans, magisque impius: Ecce tibi spectacula mundi hujus magni. Oculi turturis idonei non sunt, ut hæc intusantur.

Tandem de quo miscentur sermones in mundo? An de Deo? nunquam, nisi injuriam inferendo sancto ipsius Nomini per imprecationes & blasphemias, vel per contemptum & illusionem pietatis. Quæ occupatio est hominum? quæ sunt, quibus invigilant, negotia? Sunt ne illa salutis? Nunquam vel quasi nunquam: os non loquitur nisi ex abundantia cordis. Et quia cor repletum non est, nisi crepundijs terræ, negotijs, consilijs sese stabilienti in hoc mundo, ac si egrediendum indè nunquam esset, necessitatibus corporis, & omnibus ijs, quæ spectant ad vitam animalem, ac si nobilitas haberent nihil, quam bestia, hinc verba nunquam faciunt nisi de his, divina autem & celestia alto involvunt silentio? Quâ ratione igitur anima invenire vel possidere possit Deum in regione, ubi nihil videt, ubi nihil audit, ubi nihil agit nisi de rebus, quæ ut les non sunt nisi ad illum sibi subducendum, & omnino tradendum oblivioni?

Fugite, fugite ô innocentes turtures, avolate, recedite in solitudinem: *Vox turturis audita est in terrâ nostrâ*; in silentio & tranquillitate nostri deserti invenitur DEUS, auditur & percipitur vox ejus, & maximâ cum libertate degustatur suavitas conversationis ipsius.

* * *

S. II.

§. II.

Obligatio, quam habemus ad gemendum.

Turtur non cantat, nec unquam auditur jucundum decurrere cæmen sicut luscinæ, nec velut aves aliæ, quæ vernaculo suo carmine & se oblectant & alios, qui modulantibus illis præbuerint aures. Turtur non nisi perpetuò gemit, & jucunditates relinquit alijs, sed gemitu suo perfecte delectatur, qui vices ipsi supplet omnium aliarum voluptatum.

Sic faciendum est omni bonæ animæ adhaerere volenti DEO in solitudine; delicia ipsius sunt, nullas habere in terris, nisi illas, quas haurit è cælo, quasque sibi impertitur DEUS. Quæcumque convertit ipsa oculos in hoc mundo, nil intuetur, quo invitetur ad jucundandum; sed omnia videntur ipsi excitare se ad gemendum, sive aspiciat, ubi sit, sive aspiciat, ubi non sit; sive recordetur, quid fuerit, sive prævideat, quid futura sit, quidve eventurum sibi. Tandem ubivis non nisi argumentum invenit & ansam gemendi.

I. Siquidem si aspiciat, ubi sit, est in velle lacrymatum, in nostro exilio, procul à suâ dilectâ patriâ, & privata clarâ visione Dei, quæ constituit omnes Beatorum Delectationes per omnem æternitatem; & quod his omnibus detertius est, circumfusam se videt millenis periculis, aut bulare com-

pulsam in laqueorum medio, & præcipitiorum discrimine summo, in continuò perdendi se, & tecum perdendi Deum in omnem æternitatem periculo. Nónne hæc ingentia gemituum sunt argumenta? Insuper adhuc verum est, condemnatam esse ipsam, ut langueat & contabescat in miserabili hoc statu usque ad mortem, quin abbreviare vel imminuere possit ærumnas suas, aut nôsse, quamdiu hæc sint duraturæ. Nónne amatissimè gemendi, & cum Regio Psalte David ansam habeat conquerendi: *Heu mihi! heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est.*

II. Sive aspiciat, ubi non sit: Eheu! ipsa non est in centro suo; Ipsa non est in possessione certâ & securâ infiniti boni, quod expectat; promittit hoc ipsi DEUS, affecurat hoc daturum se illi, vult sperare hoc ipsam; illucque aspirare; sed ejusdem illi retardat fruitionem, & spes dilata videtur ipsam jam semi frustrata: Nunquam non attollit in altum oculos ad intendum illam felicitatis regionem, extra quam beata esse non potest, nec plenè contenta. Nónne maximam gemitibus id præbeat ansam? *Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum!* usquequò non licebit mihi ingredi illuc? an semper languere & gemitu

Psal. 119.
vers. 5.

Psal. 41.
v. 3.

re me sine in privatione amabilissima presentie tue? Morior praetudio, Domine, impone meam tormento meo, trahere me ad te. *Quando veniam & apparebo ante faciem Domini!*

III. Sive recordetur, quid fuerit: Inuictur hic innumerare gemituum argumenta: Quot enim commisit crimina, tot effundenda ipsi forent lacrymarum flumina. Eheu! inquit ipsa, quantis criminibus me reddidi obnoxiam, per totum decursum elapsae vitae meae! numerum illorum inire nescio, nisi quod sciam, illa transgredi capillos capitis mei: Nec minimam ipsorum cognosco partem, nec certam, me debitam vel de unico, cujus veniam obtinuerim, egisse poenitentiam: An verius & ubertius gemendi habere possit argumentum; eoque peccatorum nostrorum minimum meretur, ut nostris ex oculis faceremus duos fontes lacrymarum, per totum vitae nostrae decursum? O quam procul abest anima, quae solitudinis est amica, & paulisper praeteritae memor vitae, ab eo, ut caneret & jucundetur cum mundo; non intermissus ipsius gemitus, est tota ipsius felicitas, tota ipsius voluptas: *Peceavi, quid faciam tibi, & Custos hominum!*

IV. Sive suos emittat oculos in id, quod futurum est, considerans, quid aliquando futura sit,

vel quam obtentura forem; videbit, sibi suam concludendam fore vitam cum dolore ac mortis agone: Et exin deducta in momento ante tremendum tribunal Iustitiae Dei, percipiet lethali cum timore praeparatam sibi sententiam: Ipsa videbit se hic ad ostium magnarum duarum aeternitatum, cum tamen non sciat, cui in ultimo hoc consignanda sit momento, ut nunquam amplius egrediatur ex illa; & quando paulisper revocaverit in mentem omnes hosce gradus sibi necessariò emetiendos, quin dispensare possit in ipsorum aliquo, agonem scilicet, mortem, iudicium Dei aeternitatem, in illorum quovis tantam gemendi invenit letetem, ut quando pluribus viveret saeculis, nihil unquam ageret aliud, quam quod gemeret in tota vita sua.

Simplex & innocens turtur in gemisce in tua solitudine, & mundum cantare ac jucundari sine per aliquot momenta; ipsius gaudia in lacrymas convertentur aeternas; sed quantum ad te, gemit, & aliud nil fac in tota vita tua. O quam merito id facis! sive aspicias, ubi sis; sive attendas, ubi non sis; sive recorderis, quid fueris; sive consideres, quid futurus sis: Gemens amare super haec omnia, nec metue, his te gemitibus fore mandandam: Certum enim te facio, te inventurum plus dulcedinis, plus pacis, plus solidissimae consolationis.

Bona est
ma mag-
num in-
nit sol-
cium, ge-
mens co-
ram Deo in
sua solitu-
dine.

Crete
laurum
debet pe-
sio Di-

lacionis ita gemendo unicum horam stilles omnia vana mundi gaudia
coram D E O , quam si degustat totius anni defluxu.

§. III.

*Debemus nos gerere in hoc mundo velut to-
sidem turtures.*

hanc tui-
na debet
develut
mura.

Turtur amat semper, quod ama-
vit semel. Si mors vel absen-
tia ipsam separat à per dilectâ suâ
conforte, idcirco separata non est
ab illius amore: hic solus ipse
est thesaurus, quo jucundatur uni-
cè; hunc ceteris omnibus perditis
conservat semper; privari vitâ po-
test, sed amore ipsius privabitur
nunquam, cum æstimet hunc vitâ
suâ pretiosorem: Et ideo more-
retur potius, quam quod illo di-
misso alteri adhereret: ipsa mane-
bit sola, & non nisi semivivet am-
plius, cum à dimidiâ sibi ipsius sit
parte separata: Qui voluerint au-
ferre vel imminuere dolorem illi,
erunt ipsi consolatores importuni;
siquidem aliud facere non potest
totâ reliquâ supersite sibi vitâ,
quâ dolore, amare & gemere.

Omne ho-
mum esse
debet pos-
sio DEI.

Ecce veram imaginem animæ
fidelis, adherere nolentis nisi Deo
soli in suâ solitudine: Illa totum
suum collocat solatium in possi-
dendo ipsum, conversando cum
ipso, & fruendo optatâ ipsius præ-
sentiâ, dum hanc illi dignatur ex-
hibere: quando illa advertit, ip-
sum esse secum, degustat illum; &
quando divinas ipsius recipit blan-
ditias, tunc suus satiatur amor, co-

quod cor ipsius fratur eo, quod
amat, gaudens, omne aliud Con-
solationis genus sibi esse fastidi-
o: Sed quando privati illam contin-
git ipsius præsentia; quando is re-
linquit eam privatam cognitione,
privatam sapore, & privatam usi-
tatis suis blanditijs, tunc verè ge-
mentem induit & agit turturam.

Ipsa amplius non habet, ut sibi
videtur, pretiosum thesaurum su-
um, semper autem habet amorem
illius: ipsa non amplius gustat
consolationem divinæ suæ præsen-
tiæ; aliam autem gustare non po-
test nisi ex eo, quod privata ma-
neat omni solatio amore ejus. Ipsa
amabit semper, quod semel ama-
vit; amicitia enim, quæ finire po-
test, nunquam incepta; id est, vera
amicitia non est, si non est æterna;
& si hoc dici potest de omnibus
alijs amicitijs, potissimum dicen-
dum est de amicitia DEI. Ex quo
is semel se demonstravit animæ, &
illius expugnavit & occupavit Cor,
quâ ratione cessare potest ab aman-
do ipso? quâ ratione amare potest
aliud? quâ ratione unquam frui
potest consolatione aliâ, quàm illâ
præsentia ipsius, vel gemere de
ejus absentia, expectans in pace
ipsum

Effectus &
signa amo-
ris bonæ
animæ.

ipſius reditum, quando placuerit illi.

Verum eſt, non eſſe hic propriè locum, nec tempus perfectæ fruitionis & poſſeſſionis DEI: Novit bona hæc anima, id futurum in cælo & æternitate beatâ, ad quam abſque intermiſſione ſua emittit ſuſpiria; & ided aliam conſolationem non quarit in terris, niſi quòd ſuſpiret, ſperet & aſpiret inceſſanter, uti ſanctus Rex David, qui in medijs aulae ſuae delicijs, non niſi divinis ſuis ſeſe paſcebat mœroribus atque faſtidijs: *Fuerunt mihi lacryma mee panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie; ubi eſt DEUS tuus?* Amo & non fruor præſentiâ amati, quâ ratione me conſolabor? Quò confugiam, non habeo, niſi mea ſuſpiria, meâſque lacrymas, è quibus convivium ad-

Terra eſt
locus gemituum.

Pſal. 41.
v. 4.

orno mihi; ex eis bibo, ex eis manduco diu noctûque, ut meum nutriam amorem amaritudinibus abſentiæ ipſius, exſpectandò, quoad reficiat ſe denuò dulcedine præſentiæ ipſius.

Felix anima, quæ ſeparata à mundo guſtare non poteſt niſi DEUM in ſua ſolitudine, ſive præſentem, ſive abſentem: *Vox turturis audita eſt in terrâ noſtrâ.* In terrâ auditur vox turturis, dum anima ipſius imitatur gemitus, quoad poſſideat DEUM ſuum ibi in perpetuum. Ite amici mei, auſerte vobiscum hos turtures, quos dono do vobis ad emendum Infantem JESUM, ſicut Sanctiſſima Virgo dedit in Templo illos ad ipſum redimendum, poſtquam obtulit illum DEO. Et hic fructus fuit noſtræ Conſultationis.

Cant. 2. v.
12.

CONSULTATIO XX.

Virgo Nutrix, ubi oſtenditur munus momenti maximi, quo Fungebatur Sanctiſſima Virgo, quoad occupata tota fuit in ſolâ educatione Infantis JESU.

Reperire eſt, neſcio, quid in ſylvis, quod recolligit mentem, illamque attollit ad DEUM, ita, ut quaſi cohibere ſe non poſſit, quin ſentiat aliam animæ ſuae diſpoſitionem in locis his

opacis ac ſolitarijs, quàm experiamur plerumque in congreſſibus, hominûmque familiaritatibus.

Sive oculorum intuitus, cum tantam non habeat libertatem divagandi latiùs, inſenſibiliter diſponat & dirigat animum ad elevandum ſe in altum, & inharendum